



Како се ближи 10. април, дан када у Генералној скупштини Уједињених нација треба да се одржи расправа о Хашком трибуналу за бившу Југославију, све је очигледније настојање сила које су га и “измислиле” да ту расправу онемогуће или је бар одложе на неодређено време.

Званични оснивач овог суда је Савет безбедности УН, а на иницијативу оних земаља силе којима је био циљ да се жртва представи као агресор, а агресор као жртва. “Оснивање је предузето *ad hoc*, ретроактивно и без преседана (Алдо Бернадини), а веза овог суда с једне стране са политичким и војним органима НАТО-а, а са друге и потпуна финансијска зависност од америчке администрације, јасно показују да је овај орган не само нелегалан него и нелегитиман”.



“Победа над непријатељем (пише Данило Золо у књизи “*Chi dice umanita...Guerra e ordine globale*”) не би била потпуна ако се не би обавио судски обред који санкционише морални пораз побеђених. Без тог ритуала ниједан “нови поредак” не би могао да се успостави. Стога и не чуди што хашки тужиоци нису покренули ниједну истрагу против команданата НАТО-а...Још већу срамоту за међународно кривично право представља различито поступање према оптуженима са простора бивше СФРЈ. Трибунал за бившу Југославију не само да је поставио на исту правну раван агресоре и нападнуте, него је и гајио сарадњу са агресором на штету нападнутих. Овај дупли колосек био је један од најсензационалнијих парадокса рата на Косову, а који је западно јавно мњење,

укључујући најугледније правнике и политикологе, потпуно занемарило”.

Расправа коју је Јеремић, као председавајући Генералној скупштини УН заказао, има доста оправдања и у њој би правници, пре свих, имали шта да кажу и допринесу развоју правних наука. На расправу су позване и судије, од којих би се могло чути са каквим су се потешкоћама суочавале током судских процеса у Трибуналу и како су, најзад, успевали (или нису) да изричу необориве пресуде.



Било би то, несумњиво, искуство корисно за правнике широм света (можда мање за ширу јавност), али, бар досад, није примећена жеља судија да своја искуства поделе са колегама, а чини се да они и немају обавезу да оснивачу, Савету безбедности, подносе извештаје о раду, бар не појединачно, већ се они свде на заједничке годишње или повремене.

Како нема правог објашњења због чега се судије Хашког суда неће појавити у Њујорку 10. априла, остаје само да се нагађа који је разлог њиховог одсуства са овог скупа. Можда су се уморили у Трибуналу и не желе да се подсећају на рад у њему, или им није чиста савест због изречених пресуда, али је исто тако могуће да на њихову одлуку да изостану са расправе у Генералној скупштини утичу они исти који су све време и управљали радом Трибунала.



Занимљива су дешавања ових дана у вези са расправом. Јеремић је позвао светске угледне правнике и политикологе, и многи су обећали да ће бити у Њујорку 10. априла.

Пише: Војислав М. Станојчић
недеља, 31 март 2013 21:04

А онда су почеле занимљиве подударности. После неколико дана почео је да добија поруке са извињењима и објашњењима да их неки неодложан случај – који су потпуно сметнули с ума у тренутку кад су прихватили позив на расправу - спречава да у њој узму учешћа. Ево само неколико имена поменутих апстинената: Санг Сонг-Хјун, председник Међународног кривичног суда, Тина Ингелман, председница Парламентарне скупштине држава чланица Међународног кривичног суда, Кенет Рот, извршни директор организације Хјуман рајтс воч, Алам Диенг, специјални саветник Бан Ки Муна за спречавање геноцида (који је управо ових дана узео годишњи одмор) и Патриша О'Брајен, правница у канцеларији генералног секретара (која због неодложне обавезе неће бити у Њујорку 10. априла).



Приче су ако не исте, а оно веома сличне. Позвани обећају да ће доћи на расправу, а онда се, после преспавање ноћи, разговора са најближим члановима породице или можда и неког телефонског разговора којим су пријатељски упозорени да пазе шта раде, наједном сете неких важних и неодложних обавеза које им стижу баш на дан расправе.

Све у свему, стиче се закључак да силе које су и “измислиле” Хашки трибунал покушавају да спрече ову расправу или бар знатно умање њен значај, што би могло да буде и посредно признање да у Хагу једна страна никако није имала поштено суђење, а да се слика о Трибуналу, коју је у свету створила моћна пропагандна машинерија, прилично разликује од истине.